

rättide sisse mütsitawa, ei kellegile ei tahha näutada."

Kirko prowwa muhhali nink lats õtsekohhe ristjatsse rahwa mannu, terret neid nink küsse: „om se Mäe nore perremehhe latsekenne?"

„Temmal kü, armas prowwa" kostiwa wadderi.

„Zummal õnnistago nink awwitago," was; tas prowwa, nink ligutas sõrme otsaga ratti weerd. Nats — saäl maggap waggatselt weike tüddrik, priff kui üts malikenne, ei sut, ei jän; nest konnege!

Maise litsiwa henda lähhudäle, ja nüüd olli neil kif silma häppi täus! Prowwa ahwardas neid sõrmega nink ütles: „oh mes ussina teie ollete, tühja jutto wastawõtma nink wälja laotama! Pühha Sirak ütles: ärge olge kelekand; ja, ja ärge tõstke kurja kõnnet; warras om kurri loom, ent kelepesja weel kurjemb."

Küllarahwas, kä teie sedda sukku narate, mõt; telge perra, es teie sean mõndäke jutto ei tõsse, mes surembas nink rassedämbas lät, kui se weike lorri, kellele õkwa järgi jõudseme, ja kest muud es olle, kui mõnnele naisterahwale häbbi. Kui kif kõnneleja ennege tõttet kõnnelesse, ja kif kuuldja tõtte melega perramõtlesse nink perra kulesse, enne kui nä jutto ussuwa nink eddesi ajawa, sis es olles tühjast lorrif hirmoke. Ent Zummal

parrako, üts kõnnelep, tõine kaswatap, kolmas käänd kõrwale, neljas nakkap jo kassu kaema, nink kui jut kõrd joostma pääses, sis ta lät kau; gele, ja ennamb eddimest otsa keake kätte ei sa. Küil om nida mõndäke rassedat asja teie sean olnu, kelle juur muud es olle, kui eddimält nalli, sis tühhi lorri, sis kawwal sõprusse teggeminne, ja wimate petminne nink kassu taggaajaminne. Uskja olliwa ussina wastawõtma, nink kawwala targa finnikatma. Keake es tija kattust üllesligu; tada nink õiget pallet üllesnäutada, sis ta lats kui pat puhmussi, kui tulli tuhha al, seni kui ta kurjaste wälja and, nink helledäde kaartele löi, ni kui üts tulle-kurri, nink mitmal saale häddas lats, surele kui santile! Selleperrast olge tõtte juttu ajaden, nink targa juttu wastawõtman; hoidke kerge kele cest, nisammute kui kerge mele cest, nink kuulge, mes pühha Sirak ütles: „kui sa selgede asja tijat, sis oppeta lähhembat, kui sa ei tija, sis pea su, sest kõnne toop auwo, ent kõnne toop ka häppi, nink innemist lööp omma keel essi mahha. (Sir. tark. sõn. c. 5, 14. 15.)

— m —

Veina-laul ühhe wagga tüttarlapse järrel.

Alletast nink kurtis üüdwad Kellad
Sammeltanud kirk'ko tornista.
Tõsad nutt'wad, lapsed, emmad, ellad,